

BERNÁTH ZSOLT

Lemezbolt

A SZENT JÁNOS UTCÁBAN

CERKABELLA KÖNYVKIADÓ

Feleségemnek, Juliannának

Bernáth Zsolt

Lemezbolt

A SZENT JÁNOS
UTCÁBAN

CERKABELLA KÖNYVKIADÓ

1. FEJEZET,

amelyben megjelenik Joel,
és azt is megtudom, mit jelent
a nevem máltai nyelven

Persze már az első nap leégek. Napsütésügyileg. Megköze-
lítem a partot, éppen csak belemártom az arcomat a me-
leg sugarakba, és máris azon kapom magam, hogy húzódik
a bőr a nyakamon, és mállik az orrom, mint vakolat az is-
kolánk faláról, amelyen tábla figyelmeztet ugyanerre, nem
mintha nem lenne szembeszökő. A víz meg hideg, amit
nem hiszek el, tekintve, hogy már július van. Rebesgetik,
hogy itt még novemberben is lehet fürdeni, bár ez nem
javít azon a tényen, hogy itt és most szét kell söpörnöm
a jégkockákat, hogy belemárthassam lábujjaimat a Föld-
közi-tengerbe.

Halálra unom magam. Apám a könyvtárban ötvenkilós
könyveket lapozgat egy csipesszel, anyám valahol a vilá-
got jelentő deszkákon igyekszik kiszolgálni saját zseniali-
tásuk súlya alatt nyögő színészek igényeit. Ha mindebből
még nem lenne világos: atyai felmenőm történész, élete
párja pedig színházban dolgozik mint rendezőasszisztens,

súgó, kellékes, jelmezes, és még ami tennivalót talál két darab között.

Mindkettő megszállott, csak máshogyan. Apám kocka, anyám bohém, én pedig a kettőnek vagyok valamiféle egyvelege, amiből eddig nem sok jó sült ki, legalábbis a tanárain és a környezetemben feltűnő egyéb felnőttek egybehangzó véleménye szerint.

Szüleimet jelenleg több ország választja el egymástól, mindkettő kifejezett öröme, de ez az állapot csak a nyár végéig tart, amikor apám a Máltai Lovagrend történetét illető némi plusz tudással felszerelve tér majd haza, hogy meghallgassa anyámat, aki saját szavába bele-belevágván újságolja el neki a nyári tájelőadások tomboló sikerét, a könnyező nézők szűnni nem akaró tapsviharárt és saját pótolhatatlan szerepét az ügyben. Jó lesz.

Nekem akkorra egy feladatom marad: szobám magányában felkészülni a „Hogyan töltöttem a nyarat?” című dolgozatra, amelyet Gofri tanár úr (polgári nevén Golyvás Frigyes) határozott unszolására vetek majd papírra szeptember első hetében. Erre gyúrok most, próbálom leírni, hogyan töltöm a nyarat, amely még el sem kezdődött igazán. De megzavar egy alak, aki a hajónk orra körül matat a kikötőben.

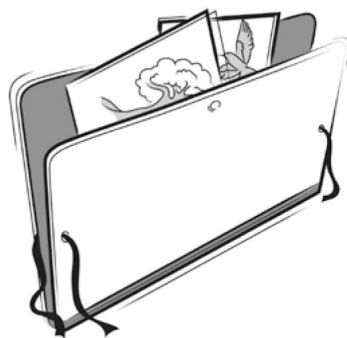
Azért hajó, és nem szálloda, mert apám bedőlt annak a pletykának, hogy itt, Máltán olcsóbb egy kisebb hajót bérelni Msida város kikötőjében, mint egy szállodai szobát. Meglehet. De a szállodai szoba valamelyest nagyobb, mint egy kiterített újságlap, működik benne a légkondi is, és nem himbálózik úgy, mint egy... hajó. Jobb hasonlat most nem jut eszembe.

Nem is kell mondanom, hogy apámat ez sem izgatja jobban, mint például a harangöntés műveletének részletes leírása, mivel hajnalban elhagyja a lélekvesztőt, és csak sötétedés után tér vissza. Természetesen addigra már jóízűen megebédelt és megvacsorázott a könyvtár szobatudósoknak fenntartott ebédlőjében, megitta a vörösborát, és elégedetten nyugovóra tér. Félálomban a lelkiismerete még megkérdezteti vele, hogy milyen napom volt, de a választ már erőteljes hortyogás nyomja el. Hozzá kell tennem, hogy amúgy sem kápráztatnám el kalandos élményeim megosztásával, merthogy ilyenek nincsenek. Napirendem ismertetése némileg kevesebb időt vesz igénybe, mint a relativitás-elmélet kifejtése. Rendszerint korán kelek, mert felébreszt a sirályok hangja – és a káromkodó szomszéd hajósoké. Kitámolygok a fedélzetre, ahol gyilkos napfény vakít el pár percre, eszem valami gyümölcsöt, és lelépek. Csavargok. Igyekszem nem elgázoltatni magam a *jobbról* érkező járművekkel, és ellenállni a csábításnak, hogy megkóstoljam a nyúlporköltet, amelyet minden étterem harsányan kínál.

Miután szemléztem a környéket, buszra szállok, ahol jéggé fagyok a csúcsra járatott légkonditól, hiába jelzem a sofőrnek, hogy egy kicsit túltolta a dolgot, barátságos felfelé mutatott hüvelykujj és vidám *alright* jelzi: ő is örül, hogy találkoztunk.

Málta olyan, mint egy nagy falu. Egy meglehetősen zsúfolt falu. Nyoma sincs az utazás előtt ide képzelt poros utaknak, robogóknak, szellős ligeteknek, elhagyott partszakaszoknak, dudorászó halászoknak, a tengerparton lassítva futó kutyáknak. Helyette millió dudáló autót kapsz az

arcodba, a Budapest belvárosát megszegyenítő forgalmat, az építkezésekkel együtt járó kapálást, fúrást-faragást és turistákkal tömött, ötletszerűen közlekedő buszokat. Apám járt már itt a születésem előtt, de a reptér kapujában ő is megtorpant kissé a változás láttán. „Jól belakták a szigetet” – jegyezte meg.

De ez nem változtat azon a tényen, hogy nyaralok. És azon sem, hogy éppen egy gyanús figurát figyelek, aki a parton ül egy padon, és engem sasol. Vagy a hajónkat. Vagy a többi hajót. Egy biztos: felénk néz, és valamit ír. Más dolgom nem lévén felkapom a kabátomat, és leugrom a fedélzetről. Már esteledik.

A fiú alacsony, tömzsi, haja göndör, barna. Szeme is sötét, kíváncsian méreget. Most már látom, hogy nem ír, hanem rajzol, kezében mappa, a mappán egy lap, rajta a kikötő képe. Egyáltalán nem rossz, van stílusa. Széles, bátor vonalak, mintha csak firkálgatna, mégis határozottan felismerhetők az árbócok, a part, a templom és a vízben megjelenő tükörképe. Tehetséges a srác. Én szólalok meg elsőnek, ő csak néz. Tizenegy-tizenkét éves lehet.

– Szia.

– Szia – mondja.

Nem máltai nyelven, hanem angolul válaszol. Lerí rólam, hogy külföldi vagyok, nem sok szóke, kékszemű lány születik errefelé, világítóan fehér bőrrel, mint a kagylóhéj. Vigyorog. Szerintem bejövök neki. Az ilyen korú srácoknak

minden kicsivel idősebb lány istennő, olvastam valahol. Később már válogatósabbak lesznek, sajnós.

– Szép a rajz. Ügyes vagy.

Elpirul, ez még a szürkületben is látszik. Jól szórakozom.

– Mit csinálsz itt?

– Rajzoló – feleli.

A következő kérdés az lenne, hogy mit rajzol, de valószínűleg utána sarkon fordulnék, és visszarohannék a hajóra. Mindig is remek voltam társalgásban.

– Várom édesanyámat – teszi hozzá, ily módon megmentve a helyzetet. – Dolgozik.

– Apám is – közlöm bután. – A könyvtárban. Tudósféle.

Lesüti a szemét.

– Anyukám businesswoman – mondja aztán, és közben szétharapdálja az ajkát. Nem mond igazat, következtetek. Nőnemű felmenőm jól kiképzett testbeszédből. De mind egy is. Nem tartozik rám.

– Őt várod?

– Igen – élénkül meg. – Mostanában kell jönnie. Látod azt a nagy irodaházat? Ott dolgozik.

A jelzett irányba pillantok, ahol beton- és üvegtorony nyúlik az égbe, pár ablakában még fény világít.

– Hogy hívnak? – végre összehozom az első értelmesnek tűnő kérdést.

– Joel – mondja. – Joel Spiteri.

– Én Orsi vagyok – nyújtom a kezemet. Megfogja ugyan, de közben felröhint. Megint pirul. Nem tűnik el a vigyor.

– Mi olyan vicces? – firtatom.

– A neved – vihogja. – Tudod, mit jelent ez máltaiul?

– Mármint az Orsi?

Megint nyihog. Kész vagyok.

– Van egy máltai szó, amit pont így kell mondani. Azt jelenti, hogy...

Pirulásmaximum. Olyan a feje, mint egy egészséges cékla. Tátog.

– Hm? – hajlok közelebb. – Mit jelent?

– Tudod... – mutogat a térdem irányába. Nem is a térdemre, kicsit feljebb. – Ami a lányoknak van.

Most én pirulok, érzem. Beszédem lenne apámmal, akitől a nevemet kaptam.

– Mármint...

Úgy nézünk ki, mint két hal, akik szájról olvasást játszanak.

– Igazából Orsolya – vetek véget a műsornak. – Szólíthatsz Solyának, vagy ahogyan tetszik. A te nevednek van jelentése?

Megélénkül, mintha várta volna már a kérdést.

– Igen – kezdi hadarni a mesét –, a családnevem nagyon régi. A Spiteri. Az olasz Ospitalieri névből ered, ami ispotályost jelent. Van egy nagyon régi ház Mdinában, ötszáz éve épült. Most múzeum, de régen árvaház volt, még mindig látni lehet egy beforgatható ablakot, ahol régen beadták a gyerekeket, akikről a szüleik nem tudtak gondoskodni. Akik ott nőttek fel, azokat hívták így. Gyakori név, és ha visszamennénk az időben, valamelyik ük-ük-nagyapámat vagy nagyanyámat megtalálnánk az árvaházban. Szegény.

Elérzékenyül. Én pedig kezdem megszeretni ezt a gyereket.

– Sokat tudsz – bólintok. – Érdekel a történelem?

– Csak Málta történelme. Te honnan jöttél?

– Magyarországról.

Gondolkodik, zakatolnak a fogaskerekek a normális színet időközben visszanyert fejében.

– Az Európában van? – böki ki végül.

– A ma reggeli hírek szerint még igen – vicceskedem. De nem igazán érdeklí tovább hazám földrajzi helyzete, inkább a rajzait kezdi el mutogatni. Leülök mellé a padra. A közeli lámpa fénye sárgásan világítja meg a mappát, sejtelmes árnyalatot kapnak a várak, tornyok, ablakok, erkélyek, amelyeket szemlátomást ugyanolyan biztos kézzel vetett papírra Joel, mint a kikötőt. Sötét árnyékok, kísérteties sikátorok, mintha egy dark stílusú képregény jeleneteit látnám. Mindehhez a hajókat nyaldosó hullámok csobogása, harangszó, a kötelek és láncok nyikorgása asziszszál.

– Egyedül fedezed fel ezeket a helyeket?

Egy máltai vakáció sok mindenről szólhat: tengerről, barátokról, egzotikus helyszínekről. Ám Orsi ennél sokkal többet talál a szigeten: egy réges-régi lemezbolt olyan titkokat rejt, amelyekről azt hitte, csak a Máltai lovagrend legendáiban léteznek – vagy még ott sem. Múltak és jövők kapuján nem is olyan egyszerű átkelni...

„Ha ki szeretnél lépni időből és térből, kezdj bele ebbe a régénybe! Csatlakozz Orsihoz (illetve Orsolyához) és Joelhez, settenkedj be velük a lemezbolt hátsó ajtaján – és garantáltan egy másik világban találod magad. Bernáth Zsolt régénye neked szól, ha kicsit is érdekelnek a régmúlt vagy a messzi vidékek titkai. Csak egyetlen dolgot sajnálsz majd, azt, hogy ilyen hamar véget ért a könyv!”

(Mészöly Ágnes, HUBBY-díjas író)

Orsi kalandjai hamarosan egy spanyolországi zarándokúton folytatódnak.

3 490 Ft

www.cerkabella.hu

MEGNÉZHETŐ
BOOK TRAILER

